

Hikâye

Raziye SAĞLAM

SEVGİNİN GÜCÜ

“Babaannesi her zaman en sıkıntılı zamanlarında İnşirah suresini okumasını söylerdi. Efe bir üst kata doktorun odasına çıkana kadar, bu sureyi kaç kez okuduğunu kendisi de bilmiyordu.”

*A*lana indiğinde gözleri gayri ihtiyarı yakınlarını özellikle de babaannesini aradı. Karşılamaşınlar diye geleceğini haber vermemiştir. Dışarı çıktığında gece serinliğı yüzüne çarptı. Sırada bekleyen taksi-lerden birine bindi. Henüz aydınlanmayan İstanbul’u seyrederek yol alırken Efe çok üzgündü, tedirgindi ve elinden bir şey gelmesinin acısını taşıyordu yüreğinde. Galiba biraz da onu bırakıp gittiğı için pişmanlık duyuyordu.

Ahmet Efe, doğduğunda annesi ile babası yurt dışında çalışıyorlardı. Beş yaşına geldiğinde ailesi onu babaannesinin yanına bıraktı. Okul çağına kadar Türkiye’ye alışıp okula burada gitmesini istiyorlardı. İlk günlerde biraz zor gelmişti Ahmet Efe’ye ama babaannesi ve onun kalabalık ailesi, kuzenleri hepsi o kadar iyilerdi ki, büyüyüp üniversite yaşına geldiğinde bile İstanbul’dan gitmeyi istemedi. Yalnız, üniversiteyi bitirince yurt dışında mastıra gitti. Şimdi on aydır oradaydı. Yaz tatiline gelme planları yaparken babaannesinin hastaneye yattığını duyunca gelmesini erkene aldı.

Ahmet Efe, anahtarı çevirirken üzüntüsünün daha çok arttığını hissetti. Kapıyı hafifçe iterken duyduğu kokuyla burnunun dire-

ği sızladı. Yeni pişmiş yağlı bazlama kokusu onu çocukluğuna götürmüştü. Sanki babaannesi buradaydı ve onun okuldan gelince yemesi için her zamanki muhteşem bazlamalarından yapmıştı. Tabii yanında da her zaman olduğu gibi vişne kompostosu vardı. Onlar başlamadan üst katta oturan halalarının iki oğlu da okuldan gelir, hep birlikte neşe içinde yemeklerini yerlerdi. Bazen öyle gürültülü konuşur şakalaşırlardı ki babaannesi, “Aman Allah’ım! Üç adamın arasında kaldım.” diyerek yalandan şikâyet ederdi. Aslında üçü de onun çok mutlu olduğunu bilirlerdi. Bilirlerdi de ona rahat rahat şımarılmaktan çekinmezlerdi. Yemekten sonra birlikte sofrayı toplarlar ve herkes çalışmak için bir tarafa çekilirdi. Bu çalışma en fazla iki saat sürer, babaannesinin yaptığı çay ve kakaolu keklerle çalışmaya ara verirlerdi.

Ahmet Efe, önce babaannesinin odasına girdi. İlk kalktığında giydiği yeşil yelege, yatağın üzerinde her zamanki yerinde katlı duruyordu. Çalışma masasının üzerinde bilgisayar, not defteri, ajandası ve yine masanın üzerinde dağınık duran kalemeleri... Bazen oflayarak masayı toplarken Efe onu gülümseyerek izler, o da “Ben dağınık biriyim torun ama sen bana benzeme sakın!” diyerek gülümserdi. Babaanne torundan çok iki arkadaş gibi olmuşlardı hep.

Ahmet Efe, masasına oturdu. Ona dokunur gibi defterlerine, bilgisayarına dokundu. Sonra daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı ve onun ajandasını açtı. İlk sayfa:

“Bugün hayatımın en güzel günü olmalı. Torunum dünyaya geldi. Çok mutluyum. Onun gelişle iki aydır yağmur düşmeyen İstanbul’umuza yağmur yağdı. Bereket yağdı. Onu çok ama çok

seviyorum.” Sayfanın devamında o günlerle ilgili duyguları vardı. Defteri biraz daha karıştırdı ve okumaya devam etti:

“Bugün oğlumla gelinimi yolcu ettik. Torunum artık benimle kalacak. Benim yanımda büyüyecek. O kadar tatlı ve akıllı ve ben onu öyle çok seviyorum ki bunun için devamlı Allah’a şükrediyorum. Onunla çok güzel vakit geçireceğiz.”

Ahmet Efe gözyaşları içinde okumaya devam etti. Babaannesi onun doğduğu günden, bir hafta önce hastaneye yattığı güne kadar yaşadıkları her şeyi yazmıştı. On ay önce ayrıldıkları günleri yazarken, satırlar yer yer ıslanmıştı. Kendisine çok belli etmese de babaannesi çok üzülmüş ve ağlamıştı. Ahmet Efe için de ondan ayrılmak çok zor gelmişti. Aralarındaki bağ çok kuvvetliydi. Son sayfaya geldiğinde gözyaşlarını tutamadı:

“Yarın ameliyat için yatacağım. Parça alacaklarım. Doktora benimle ilgili her şeyi açık açık söylemesini istedim. Belki kötü huylu olabilirmiş. O zaman ömrüm çok kısa olabilirmiş. Ben bu zamana kadar çok güzel günler geçirdim. Diğer torunlarımla birlikte Ahmet Efe de hep yanımdaydı. Özellikle onunla gece gündüz birlikte olmak, büyüdüğünü görmek dünyanın en büyük güzelliğiydi. Şimdi artık ölsem de gam yemem ama öncesinde onu bir kez daha görebilmeyi çok istiyorum. Eğer ömrüm olursa bu defteri ona hediye edeceğim. Ne zaman sıkıntıya düşse aramızdaki sevgiyi hatırlasın ondan güç alsın diye.”

Ahmet Efe defteri gözyaşları içinde kapattı. Sabah ezanları okunuyordu. Kalktı abdest aldı, babaannesinin seccadesinde namaz kıldı. Seccade her zamanki gibi gül esansı kokuyordu. Gül esansını babaannesi gençliğinde, mübarek bir

zattan almış. Bir mücevher gibi bu esansa değer verir, korurdu. Cuma günleri seccadesini serer, Kur'an okumaya başlamadan bu esanstan birkaç damla sürerdi.

Ahmet Efe kalktı seccadeyi özenle katlarken kapının açıldığını duydu. Gelenler halaları Banu ile Sevgi'ydi. İkisi de hem çok şaşırıldılar hem de sevindiler. Banu "Geleceğini hiç haber vermedin, karşılardık seni."

"Alanda yanınızda onu görmemeye dayanamazdım hala. Nasıl durumu iyi mi?" Efe gözyaşlarını tutamıyordu.

"Ağlama yavrum ya. Biliyorsun seni böyle görmeye dayanamaz. İnşallah iyi olacak. İki gün önce ameliyat oldu, yarın belli olacak. Biliyorsun o hep "İyi düşünelim iyi olsun" der. Biz de dua ediyoruz işte." Ayaküstü biraz konuştular. Efe anne ve babasının bilet bulamadıkları için yarın geleceklelerini söyledi. Kuzenlerini sordu. Sevgi birden bir şey hatırlamış gibi kalktı, telaşla "O kadar uzun yoldan geldin. Annem görse bu hâlimi hiç affetmez. Gel bize çıkalım da sana kahvaltı hazırlayım."

Efe onu kolundan tutarak durdurdu ve "Hemen hastaneye gidelim hala, bir an önce onu görüp boynuna sarılmak istiyorum."

Babaannesini biraz zayıflamıştı, ama çok güzel görünüyordu. Gözleri dolarak Efe'ye sarıldı ve "Mutlaka geleceğini biliyordum." dedi. Efe "Sultan Hanım hâlâ çok güzel görünüyorsunuz." deyince güldü ve "Deli çocuk bu yaşta ne güzelliği, yaşlı ve hastayım artık" diyerek çocukluğunda yaptığı gibi saçlarını okşadı. İkisi de tekrar kavuştukları için çok mutluydular. Efe ısrarla hastanede onun yanında kalmak isteyince engel olmadılar. Sabah sonuçları alıp müjdeyi kendisi vermek istiyordu. Zaten kesin karar vermişti babaannesini iyileşirse ki evelallah iyileşecekti, o zaman onu da yanında götürülecekti. Bir daha ayrılmayı göze alamazdı.

Sabaha kadar kâh uyudular, kâh eski güzel

günlerden bahsedip güldüler. Babaannesini sanki on yaş birden gençleşmişti. Sabah erken saatte gelen doktor bile ondaki değişikliği hemen fark etmişti. Nihayet sonuçları almaya geldi sıra. Efe doktorun odasına gitmeden, halaları, teyzeleri, kuzenler, gelinler, torunlar, hatta anne ve babası bile gelmişti. Hastane odası bayramın ilk gününde bir araya geldikleri gibi çok kalabalıktı. Yalnız bir farkla... Herkes ona belli etmek istemese de içten içe çok üzgündü. Efe odadan çıkıp sonuçları almaya giderken babaannesini ondan bir şey saklamayacağına dair söz aldı. Herkes, içinden devamlı dua ediyordu.

Babaannesini her zaman en sıkıntılı zamanlarında İnşirah suresini okumasını söylerdi. Efe bir üst kata doktorun odasına çıkana kadar, bu sureyi kaç kez okuduğunu kendisi de biliyordu.

.....

Havaalanı

"Bu deli çocuk beni de götürüyor. Bir türlü engel olamadım. Ne yapacağım ben oralarda."

"Babaanne verdiğin sözü unutma. Şurada hepsi bir sene kalacağız. Sonra yine İstanbul'da hep birlikte olacağız. Hem ben senin yemeklerini, çayını özlüyorum orada. Bu gâvur memleketlerinde doğru düzgün çay yok."

"Anne hem yalnız gitmiyorsunuz ya bak bizim iki çocuk da sizinle geliyor. Her zamanki gibi yine hiç boş vaktin olamayacak."

"Babaanne hem dönünce söz verdiğim gibi birlikte hacca gideceğiz. Yani önce sen sonra da ben sözümü tutacağım."

Babaanne ve üç torunu bilet kontrolünden sonra içeri geçerken, hem onlar hem de onları yolcu etmeye gelenler çok mutluydu. Ama ölçmek mümkün olsa o anda babaannesine daha da sıkı sarılan Efe en mutlu olanlarıydı. Babaannesinin dediği gibi mutluluk hep sevginin gücündeydi.